

Pet pesama

FLORIKA STEFAN

ZAKASNELA PESMA

Na ivici šume krampovi su hrizanteme.
Od tvojih ruku do mog srca
valjak gnječi šljunak i orošene stope.
Jesen naših obraza na zastavi.
Hej, Sloveni, kuda ćete sami u zoru
kad su nam se jezici pomešali
i svi nosimo brigadirska odela?
Sta ćemo sa trobojkom na vetru,
kad je od naše krvi
svet postao crven?

NERADJENA KČI

Večeras te učim da lažeš zvezde
i sebe pokatkad kad ostaneš sama.
U reči te odevam
da hodaš gola po danu,
da nikom ne kažeš: gospodjo,
i gospodine, ljubimruku.
Sa pogledima tvojim
lutam po izgubljenim ulicama
(nijedna ptica se tad ne zaustavlja u letu).
sa tvojim malim lažima
i grudima što nadimaju jutro
ukrašavam svoje godine.
Zubima počinjem dan do tebe
i staračkom rukom skidam
mesečinu sa tvoga lica.
Večeras te učim da me lažeš
kako konjanik — vreme
nikada neće ući u našu avliju
da te ukrade
kad umorna budeš
od ljubavi mladića.
Večeras, mi kćeri, nedostaješ
sa tvojim polurečima što označavaju svet
i imenuju floru i faunu.
Nedostaješ sa tvojim šapicama
i šarenim loptama,
sa trotinetom
i lutkom sa izbijenim okom.
Nedostaješ sa tvojim plačem
od poda do tavanice
kroz sva vrata i jedini prozor,
nedostaješ sa svojim boginjama
i mlečnim zubima,
sa tvojim hodom
od poda do stolice,
odakle se kreće u svet
i zaboravlja maska.
Večeras lažem sebe.

ZAVIČAJ

Uselim se u tvoje srce
oko vrata ti stavljam cveće,
oko ruku ti motam sve moje puteve
da vidiš koliko sam lutala.
Uselim se u tvoje meso
i kažem: ceo svet je tako mekan
ako ga prstom takneš
uplašće se od zemljotresa.
Otselim se preko granice
(reka je svuda plava i zelena
i igra se s ribama)
tada se cela kugla ruši
i ostaješ samo ti s rukama u džepovima,
gladan i zimogrožljiv,
sa tugom u očima.
Kažem: tamo je naša soba
četiri sa četiri,
a ovde je plavo i zeleno.
Tvrđi smo kad izvadimo ruke iz džepova
i zasučemo rukave.
Možemo svuda sviti gnjerdžo
gde je noga umorna.

ODLOMAK SEBE

Ubijam se u mračnom podzemlju bića
(Ni cvetovi na reveru
ni buketi u mojim rukama)
Preko krovova trčim s mačkama
i čekam proleća u jednom uglu sebe
gde dragan ne dolazi više.
Sa probušenom glavom,
gde duvaju košave
i biju promaje
šetam bulevarom i kažem dobar dan
i niko ne primećuje
da su Hirošima i Zeneva u mojim očima
zajedno s hlebom iz prve pekare na uglu Zemlje
i delovima promašenih i nepromašenih petoljetki sveta.
I niko ne primećuje
stadione na mojim prstima
gde lopte i ljudi imaju isti oblik
i trava zviždi i više ua,
ili triput zdravo i triput ura!
Sa omčom svojih ruku oko vrata
vaskarsavam pri dodiru zemlje.
Opominjem sebe: pst! to je svet.
Ponavljam prvu reč izgovorenu
a nevino majčino mleko osećam na jeziku.

UMORNA LJUBAV

Tvoji poljupci — grumeni uglja
na mome ramenu,
moje noge umorni cvetovi
na snegu postelje.
Naše oštre reči budu zidove,
lupažu prozorska okna
i tanjir sa dva parčeta hleba,
Naše sunce bez izlaska i zalaska
čuči na podu,
krije se ispod kreveta,
igra žmurke po svim uglovima sobe.
Naše vrtove na papiru
sa prolećnim i zimskim cvećem
zaliuamo običnim rečima
i cvetamo na bulevarima grada
ne znajući za jesen.